ALAIN LE BUSSY

Fata care se temea de apă

Văzând-o pe stradă, la birou sau în mijlocul celorlalţi, ea nu ieşea cu nimic în evidenţă. Bineînţeles, nepunând la socoteală personalitatea mai mult sau mai puţin marcantă a fiecărui individ. Vreau să spun că nu era nici prea înaltă, nici prea scundă, nici diformă. Era de talie mijlocie, cu părul castaniu şi purta întotdeauna rochii înflorate, sau jeansi cu o bluză de sport. Ca toată lumea, deci, aşa cum te îmbraci la douăzeci de ani, din bani putini, nepunând accentul pe modă sau pe elegantă, ci preferând confortul.

Era studentă, sau muncea undeva, n-aş putea spune. Poate că era studentă şi pe lângă asta mai făcea o muncă oarecare pentru a-şi completa veniturile. N-o cunoşteam deloc, dar îmi atrăsese atenţia, văzând-o în compania altor fete de vârsta ei, în autobuzul de dimineaţă sau în staţie, când îl aşteptam pe cel de seară. Nu ştiam nici măcar unde locuieşte, pentru că eu coboram la a şasea staţie, în timp ce ea mergea mai departe. Dar cu siguranţă că nu mult mai departe pentru că, deşi obosită fiind, nu se aşeza niciodată pe scaun, iar la a cmcea staţie se eliberau destule locuri.

N-o cunoşteam, însă aveam obiceiul să studiez oamenii încercând să-mi imaginez ce ar putea fi ei în realitate. Le presupuneam vârsta, pasiunile pe care te-ar fi avut, locul de muncă. O parte dintre ei mi se fixau în memorie pentru că-i vedeam mai des, sau pentru că aveau ceva în plus, ori în minus, faţă de ceilalţi. Era un joc de unul singur unde miza o constituia misterul fiecăruia. O dată ce-l descopeream, aflând un nume sau o adresă, un ansamblu de informaţii sigure ce-i clasa pe aceşti

necunoscuţi într-un fel de registru de stare civila mental, ei încetau să mă mai intereseze.

S-ar fi întâmplat şi cu ea acelaşi lucru atunci când am aflat, ascultând o discuţie cu una din prietenele ei, că se numeşte Solange şi că-i angajată la o companie de asigurări, dar că urmează şi cursuri. De engleză seara. Nu mă înşelasem prea mult în presupunerile mele, lucra şi studia în acelaşi timp. Nu ştiam încă prea multe despre ea, totuşi ar fi fost suficient pentru a înceta să mai fie un subiect important în jocul meu de unul singur. Cu toate acestea mai rămânea un fapt misterios care mă intriga şi mă încăpăţânasem sa-l aflu.

Nu era ceva care să nu-mi dea pace să dorm nopţile, nici gând! Însă suficient pentru a-mi întărâta şi menţine curiozitatea.

Remarcasem că de fiecare dată când treceam un pod sau mergeam de-a lungul râului – ceea ce reprezenta aproape jumătate din traseul nostru cotidian – ea avea tendinţa să închidă ochii. Atunci când nu putea s-o facă, pentru că era în plină discuţie sau pentru că ea însăşi vorbea, îşi întorcea privirile în partea opusă, spre peretele de stâncă al văii. Când autobuzul trecea peste un pod şi nu-şi mai păşea refugiu nici într-o parte, nici în cealaltă, se uita pur şi simplu în jos, fixând vârfurile pantofilor. Numai când ajungeam din nou pe şosea şi îndrăznea să înalţe capul, privea iute jur-imprejur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu-i observase gestul de dinainte. S-a întâmplat ca privirile noastre să se încrucişeze în asemenea împrejurări şi atunci am văzut o urmă de roşeaţă pe faţa ei, dar atâta tot.

Se părea că această atitudine fusese remarcată şi de o altă fată, ceva mai tânără decât ea, dar foarte ageră.

„. Da, ca un fel de ameţeală”, admisese Solange când nu mai putuse face faţă tachinărilor ei. Eram prinşi într-un buşon chiar pe unul din podurile peste care treceam în fiecare zi şi staţionarea durase câteva minute bune. „Darnu-i nimic grav”% adăugase ea ridicând din umeri, Apoi veni vacanţa. Concediul meu, mai bine zis. N-am mai călătorit cu autobuzul până la

jumătatea lui iulie când, vrând-nevrând, a trebuit să-mi reiau activitatea, la biroul meu, într-o clădire mare şi modernă, cu aer condiţionat, cu temperatură constantă tot timpul anului.

□ □□

Era una din cele mai toride veri din ultimii treizeci de ani. Seceta devenise insuportabilă chiar şi în aglomerările urbane pentru că săptămâni în şir nu apărea nici un nor care să aducă puţină umbră, aşa că frunzele arborilor îngălbeneau înainte de venirea toamnei. Plecând de la birou, din atmosfera aceea agreabilă, aerul încins de afară mă sufoca, duhoarea de bucătărie de restaurant ieftin era mai persistentă ca de obicei, apoi oazele de eşapament ce rămâneau blocate în aerul pe care-l respiram făceau ca greaţa să fie completă.

Autobuzul era şi el ticsit, deşi nu toată lumea se întorsese din concediu, iar studenţii navetişti încă puteau să profite, probabil departe de oraş, de cele câteva săptămâni de vacanţă ce le mai rămăseseră.

Solange se afla, împreună cu prietena ei, într-un grup de fete de vârsta lor. Toate erau îmbrăcate lejer, chiar sumar pe o asemenea căldură. Era o desfătare să le priveşti, numai că eu, la cei cincizeci de ani ai mei – abia împliniţi, dar oricum.

— Mă sileam să nu mă uit prea des şi prea mult timp către ele ca să nu-mi aud vorbe. Oraşul e mic şi ca atare trebuie să ai grijă de buna reputaţie – când o ai – ca să trăieşti liniştit şi pe mai departe. ^ Le-am auzit când îşi dădeau întâlnire la piscina municipală, deschisă excepţional pe o asemenea arşiţă până seara târziu. Bineînţeles că Solange s-a eschivat, explicând că nu ştie să înoate, dar cum fetele considerau că ăsta nu-i un motiv, fu nevoită să apeleze la mărturia prietenei ei: „Marielle ştie că apa îmi face rău, că mă apucă ameţeala numai dacă mă apropii. Credeţi-mă, vă invidiez că voi nu sunteţi aşa. Mi-ar plăcea atât de mult. Odată am încercat, numai că. Sunt de-a dreptul bolnavă lângă apă, abia mai pot respira. Mă sufoc şi simt că mă înec. Va trebui să mă mulţumesc cu cada, acasă”.

A reuşit să aplaneze situaţia, cel puţin aşa cred, pentru că eu ajunsesem la destinaţie şi-a trebuit să cobor.

Spre sfârşitul primei săptămâni, într-o dimineaţă de vineri, am apucat să aud o discuţie între ea şi prietena ei. li spunea că a doua zi era aniversarea unui nepot şi că trebuia să-i ducă un cadou. Nepotul, Xavier, avea doisprezece ani şi-l pasiona desenul. „E un adevărat artist pentru vârsta lui, nu-i aşa?”, o întrebă, arătându-i o foaie de hârtie protejată cu un plastic transparent. Apoi, în timp ce o punea la toc, în geantă, am zărit o fracţiune de secundă desenul şi i-am recunoscut imediat figura într-un halou de par castaniu. Avea într-adevăr talent, nepotul.

„M-am gândit să-i iau ceva pentru desen. O hârtie buna, un cărbune de calitate – ştii?

— Ceva mai „profesional„. N-ai idee unde-aş putea găsi un magazin de specialitate?”

Prietena ei nu ştia. Da! Dacă-ar fi fost vorba de parfumuri, de compact-discuri sau de cadouri mai speciale, atunci ar fi putut s-o ajute. Dar în materie de desen.

Eu însă ştiam şi n-am putut rezista ispitei de-a mă folosi de acest prilej pentru a intra în vorbă. Scuzându-mă că le întrerup conversaţia, m-am adresat lui Solange – bineînţeles fără a-i spune pe nume – sugerându-i un magazin unde, cu toate că preturile nu erau. Dintre cele mai mici, ar fi găsit tot ceea ce nepotul ei şi-ar fi putut dori. L-am explicat, cu lux de amănunte, că se deschisese de curând, de câteva săptămâni doar, într-o nouă galerie comercială, în localul fostului supermagazin care se mutase la periferie pentru a oferi spaţiu de parcare clienţilor. Că era un colţişor superb, unde îmi petreceam aproape zilnic pauza de prânz, pentru a mă amuza, bineînţeles, nu pentru a cumpăra, nu de alta dar preţurile erau cam piperate. Am asigurat-o încă o dată că poate găsi orice în domeniul care o interesa şi că ambianţa era ca în complexurile de pe vremuri, cu bistroun exotice şi un mic snack-bar în incintă, cu trei săli de cinema la etaj, totul amplasat lângă o piaţetă cu fântână arteziană unde puteai pierde timpul în mod plăcut, uneori ascultând concerte

improvizate de tineri gălăgioşi şi plini de viată. Galeria era acoperită şi dotata cu aer condiţionat, jur-împrejur numai culori vii, iar solul pardosit cu marmură deschisă la culoare şi şlefuită ca oglinda.

În timp ce-i vorbeam, mi-a venit ideea să mă duc şi eu chiar în după-amiaza aceea, poate cu speranţa de-a o întâlni din nou şi de-a afla într-un fel misterul pe care îl ascundea.

Am renunţat, deci, la hoinăreala mea obişnuiţi şi m-am dus direct la magazin, am cumpărat ur ziar şi m-am aşezat la o masă pe terasa celui ma apropiat bistrou. Stăteam în fata unei halbe d< bere rece şi mă prefăceam că citesc, parcurgânc titlurile sau citind cuvinte la întâmplare. Când an realizat ridicolul situaţiei, mi-a venit să plec şi sà las totul baltă. Nu era pentru mine rolul acesta di detectiv care să stea la pândă, cu toate că eu mi-aleseseml întâmplarea a făcut că n-a trebuit să aştep prea mult. Am zărit-o pe Solange de departe. Er* şi imposibil să n-o văd, şi nu numai eu dar şi ceilal] care se opreau nedumeriţi: părea ameţită, practic abia se mai ţinea pe picioare, apoi a început să st clatine atât de tare încât fu nevoită să se sprijine de ziduri şi de vitrinele magazinului. Am văzut-c apoi oprfndu-se, închizând ochii o clipă ş stăpânindu-şi răsuflarea. Când îi redeschise reperă în fuga magazinul şi pomi într-acolo.

Avea de parcurs mai mult de zece metri pentn a traversa aleea principală, iar pe tot parcursul n-ai fi găsit nici un reazem. Poate din cauza aceasta privirile ei păreau cele ale unui animal speriat.

Asta m -a făcut să înţeleg: marmora lucitoare ca oglinda şi imaginile în mişcare ce le reflecta -oameni şi firme clătinate de curentul de ae condiţionat – toate acestea erau într-un fel ca c suprafaţă de apă, dădeau aceeaşi senzaţie privin du-le atent. Însemna că pentru solange putea f acelaşi lucru, ea se regăsea realmente pe malu apei, deşi nu pe apă, dar oricum îi producea o stare de rău fizic – după cum o mărturisise singură.

Eram deja pe jumătate ridicat şi voiam să-i sa în ajutor, fără să-mi mai pese de ceea ce va crede văzându-mă acolo. La urma

urmei, informaţia eü i o dădusem, aşa că ar fi fost normal să ma ia ur obişnuit al casei.

Deodată se opri. Avea privirile congestionate ş gfifâia din nou. Încercă să le fixeze undeva pe plafon, într-o ultimă sforţare, apoi gura I se deschise într-un strigăt fără sunet în timp ce geanta, scăpate din mână, se izbi de marmură cu o Bufnitură surdă Brajele ei schiţară câteva mişcări spasmodice ş începu să bată din picioare exact cum ar face-c cineva căzând în apă şi neştiind să înoate.

Nu se prăbuşi ci, într-un fel, se prelinse, ca ş cum aerul ar fi avut o stranie consistentă împrejuru ei şi esta o împiedica să cadă dfntr-o dată Secvenţa n-a durat decât câteva secunde lăsftndu-mi însă impresia că ea plutea cu adevăra deasupra marmurei lucitoare.

Alţii au avut reflexe mai rapide decât ale mele Se găsea şi un student la medicină printre ei. El i-i luat pulsul, apoi a încercat să-i facă respiraţie artifi cială. Cum nici metoda aceasta nu dădea vreur rezultat, a început să-i apese pieptul cu pumnii, îi mişcări ritmice. Era tot ceea ce mai putea face.

„Degeaba”, le-a declarat brancardierilo Salvării, când aceştia au sosit anunţaţi, se pare, d< unul dintre comercianţii galeriei. „E de-a drepţi idiot: simptomele ei sunt cele ale unei persoan* care a murit înecată. Vă daţi seama? Pe < asemenea secetă!”Tradocem Victor Ton